

lesních atletů. Z počátku se mu tam vůbec nechtělo, ale když zjistil, že tam chodí i jeho kamarádi ze školy, hned to bylo veselejší a užil si tam i legraci. Mlsounek se sice změnil, ale tahle kouzelná houba ne. Lesánek ji na světě nechal proto, aby sloužila jako připomenutí, že lež má krátké nohy. To znamená, že lež se dříve nebo později odhalí.

Když jsem v lesích u hradu Vizmburk byla, tak jsem tam houbu lošákovce uviděla. Zcela jistě ji můžete nalézt, když budete mít štěstí i jinde. Od teď už budete vědět, čím to je, že vypadá takhle netradičně. Mějte však na paměti, že nepatří mezi jedlé houby.

Lošákovce palčivý patří mezi nejedlé a ohrožené houby naší přírody. Roste v jehličnatých lesích. V závislosti na stáří houby je lošákovce posetý červenými kapkami, což působí, jak kdyby byl pokapaný marmeládou. Marmeláda to však není, je to druh tekutiny, kterou houba vylučuje.

*V pohádce zazněl hrad **Vizmburk**. Tenhle hrad v podhůří Krkonoš leží obklopen lesy blízko města Červený Kostelec. Dlouhá léta chátral, až málem upadl v zapomnění a jen vzhled krajiny dával tušit, že tu kdysi stál. Nadšeným lidem se podařilo hrad znovu vybudovat a dnes je přístupný veřejnosti.*

JAK MUMLAVA ČAROVALA

Určitě i vy znáte někoho, kdo si často něco mumlá. Zkrátka poví dá si něco pro sebe, a není mu rozumět. Přesně tohle byl případ jedné čarodějky. Ta si neustále pro sebe mumlala, a tak není divu, že ač měla jiné jméno, ostatní ji začali přezdívat Mumlava. Musím však věci uvést na pravou míru, ona si nemumlala jen tak něco, ale odříkávala si kouzla. Ptáte se proč? Protože ji čekala zkouška, díky které by získala titul, který by jí dodával na vážnosti a úctě. Nestačilo odříkat kouzlo z kouzelnické knihy, to rozhodně ne. Každý, kdo se ke zkoušce přihlásí, musí kouzla znát nazpaměť.

Odříkat kouzlo z čarodějné knihy, to totiž nic není. Připravit kouzelný elixír to už je těžší, ale nejtěžší ze všeho je si krkolomná kouzla zapamatovat. Čarodějnické knihy mívaly mnoho stran, a proto čekal Mumlavu náročný úkol. Chodila celé dny s knihou kouzel v ruce,

a učila se nazpaměť kouzla. Kudy chodila, tudy si kouzla odříkávala den co den, týden co týden.

Když nastal den zkoušky, přišla Mumlava skvěle připravená, všechna kouzla se naučila z paměti. Její znalosti překvapily všechny přezkušující čaroděje a čarodějky. „Umí to výborně, to je pravda, ale jestlipak dokáže nějaké kouzlo vymyslet z hlavy?“ ozval se přihlížející čaroděj Kazimír. „V pravidlech zkoušení stojí, že by měl každý, kdo se ke zkoušce přihlásí, vymyslet své kouzlo,“ blýskl pohledem po Mumlavě. „To sice ano, ale tohle pravidlo se snad nikdy nevyužilo, více jak dvě stě let nikdo tuhle náročnou zkoušku neudělal, znalosti Mumlavy jsou úchvatné, navíc je těžké vymyslet něco, co není v knize kouzel, vždyť tam je kouzlo snad na všechno,“ zastávali se Mumlavy přezkušující čarodějky a čarodějové. „To možná ano,

ale trvám na tom, já sám jsem kdysi tuhle náročnou zkoušku udělal a požaduji tedy, aby nám Mumlava vyčarovala něco, co není v kouzelné knize,“ trval na svém Kazimír.

„To není problém,“ souhlasila sebevědomě Mumlava, „ale nevím, co bych vyčarovala, v knize je kouzel dost a nezdá se mi, že by nějaké kouzlo chybělo,“ usmála se rozpačitě. „Pokud je to pro tebe těžký úkol, nebudeš se pyšnit tím, že jsi prospěla u zkoušky,“ trval na svém Kazimír.

Mumlava orosena potem usilovně přemýšlela, co by tak vyčarovala. „Co není v knize kouzel?“ ptala se sama sebe a začala nervózně přešlapovat sem a tam. „Máš přesně hodinu na to, abys něco vymyslela, jinak jsi zkoušku nesložila,“ oznámil Kazimír a škodolibě se usmál. Mumlava chodila sem a tam a dumala. Kouzel bylo v knize na tisíce a nevěděla, co by tak vyčarovala nového. Došla k říčce, která opodál tekla, a zadívala se zamyšleně na to, jak se voda valí přírodou. Sedla si ke břehu a přemýšlela, ale žádný nápad nepřicházel. Hodina byla téměř u konce a Mumlava se vrátila od říčky a přiznala po pravdě, že nic nevymyslela. „No jo, to ses měla opláchnout studenou vodou, prý se tak lépe přemýšlí,“ smál se čaroděj Kazimír. Měl radost z toho, že se mu povedlo zabránit Mumlavě získat právoplatný čarodějný diplom. Jak Mumlava uslyšela zmínku o vodě, dostala nápad. „Zvětším říčku a udělám na ní pěknou podívanou,“ napadlo ji na poslední chvíli. Kazimír se nejdříve zasmál. „No, to jsem na tebe zvědavý,“ procedil s úšklebkem skrz zuby. Přezkušující učitelé pak popošli k říčce, která o kus dál tekla, a napjatě čekali, co se bude dít.

Mumlava odříkala zaříkadlo, tak jak ji napadlo, což spočívalo v tom, že odříkala část jednoho a část jiného kouzla a za chvíli se začaly dít věci. Říčka se začala rozšiřovat a zvětšovat, a nakonec se zvedla do výšky. Mumlava pokračovala dál a odříkávala kouzlo. Začaly se hromadit kameny na jednu kupu a za chvíli všichni s otevřenou pusou hleděli na naprosto úchvatný vodopád. Chvíli bylo ticho a všichni omámeni krásou hleděli na vodu, která padala z výšky. Takový mohutný vodopád ještě nikdy neviděli. Bylo jasné, že

Mumlava zkoušku vykonala a nic už nebránilo tomu, aby převzala zasloužený diplom.

Nejenže získala diplom, ale za to, co vytvořila, si získala uznání široko daleko. Na počest tohoto úchvatného kouzla nese od těch dob říčka jméno Mumlava a vodopád na ní se nazývá Mumlavský vodopád a vy už teď víte, jak vzniknul.

*Mumlavský vodopád leží v Krkonoších
blízko Harrachova a patří mezi nejmohtnější
vodopády v České republice.*